

Saa tungt nu disse Prøvelsens Aar havde hvilet baade paa Villing og hans Kone, havde de dog ikke taget synderligt paa deres Udseende. Hans egen lille Person med det brede Hoved og de smaa lyse Bakkenbarter var snarere taget til i rosenrød Fedme; og vistnok maatte Fruen bruge Briller, naar hun haandarbejdede, men hendes Ansigt havde bevaret sit ungdommelige, nonneblide Udtryk og vidnede om, at ogsaa hun havde fundet Hvile i Troen paa, hvad hendes Mand gudhengen kaldte Faguddannelsens Overlegenhed og endelige Sejr. Nu havde de rigtignok ogsaa søgt at bøde paa Butiksforretningens Tilbagegang ved hemmeligt at laane Penge ud mod betryggende Sikkerhed og solide Renter. Adskillige af Omegnens Folk havde, naar de var i Bekneb, modtaget, hvad Villing kaldte „en Haandsrækning“, af ham. Og paa Grund af Tidernes Magerhed og Bøndernes stigende Optagethed af aandelige Spørgsmaal, der noget formindskede Omsorgen og Ærbødigheden for Jorden og Stalden, havde han i de sidste Aar gjort gode Affærer med sin lille Kapital.

Den Avis, Villing sad og læste højt af, var et reaktionært Hovedstadsblad, der særlig var bekendt for sine udførlige „Personalia“ fra Residensstadens højere og højeste Selskabskrese. Fra tidlig Tid havde dette Blad været Ægteparrets kæreste, ja egentlig eneste Læsning, og skønt det i disse bevægede Tider ikke var ufarligt for dem at have et saa ildeset Regeringsblad i deres Hus, og trods det udbredte Spioneringssystem, som Væver Hansen stadig holdt ilive her, kunde de ikke tænke sig at undvære det. Dog abonnerede de ikke selv paa Bladet men lod sig det hemmeligt tilstille gennem en Forretningsven i Form af Indpakningspapir ved Vareforsendelser.

Der var nu til denne Aften forbeholdt dem en særlig stor Nydelse. Avisen indeholdt nemlig en spalte-lang Beskrivelse af en glimrende Hoffest; og Villing,